

MANTANA 9

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 12, číslo 9

září 2009

ÚVODNÍK

Před nějakým časem mě napadlo uspořádat v rámci Horoklubu akci podobnou výstupu na nejvyšší hory sedmi kontinentů – Seven Summits. Postupem času a po nesčetně schůzích, návrzích a mailech mezi členy výkonného výboru soutěž vykryštovala do současné podoby a názvu: The best summits of Horoklub Chomutov. Dvacet vrcholů vybral Jířa s Letošem během pár minut a jedná se skutečně o „to nejlepší“. Každý z těch vrcholů je unikát buď svou horolezeckou historií, krásou nebo nedostupností. Na mnohých z nich budete muset smeknout před odvahou a uměním starých lezců.

Nový název, v pořadí již třetí, pro výše zmíněnou oddílovou soutěž vymyslela Šiška Peťule když jsme po předlouhém boji v srpnu vystoupili společně s Jířou na vrcholy Starosty a Starostové v Adršpachu. Celá brunátná se vysápala na vrchol Starostové jištěná Jířou a se svou obvyklou dávkou dívčí cudnosti a mirkodušínovské slušnosti pronesla: „Tohle že je Seven Summits? To je TWENTY MONSTERS !! Toho debila, který vymyslel tyhle vrcholy, by měli tak kopnout do koulí, až by mu vylezly očnima dŭlkama!!!! Jířa se tvářil, jako že tam právě vůbec není nebo ho něco moc zaujalo v okolní krajině... .

Hezké lezení a co nejvíce vrcholů vám přeje

Broněk

Do Českého ráje, cesta příjemná je, dudlájdá

23.5. – 6.6.2009

Broněk Bandas

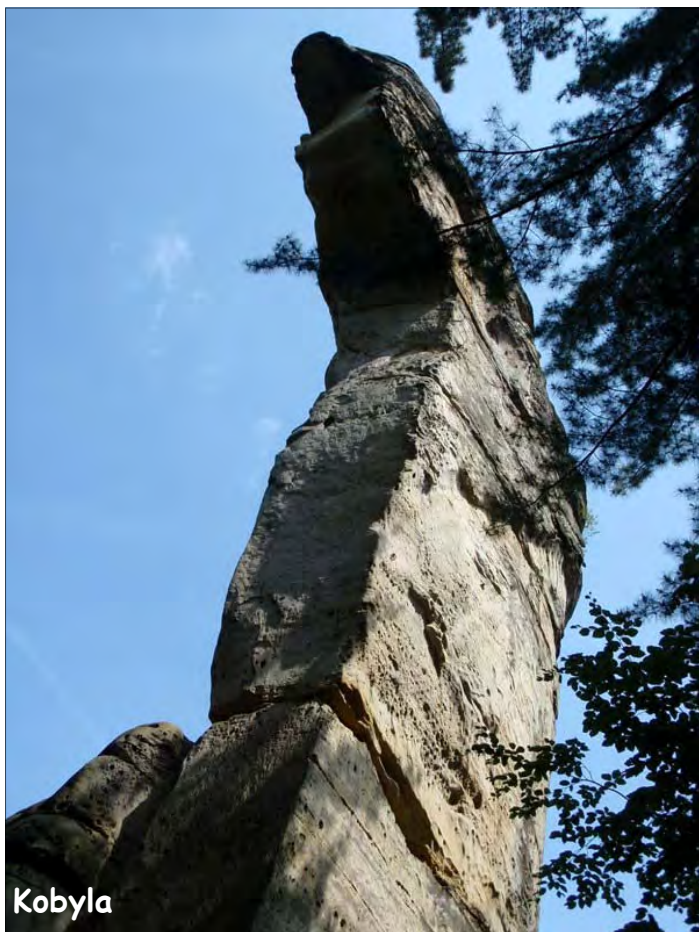
Jehla a Čapka

Že pojedeme s Šiškou a Broníkem na dovolenou do Českého ráje jsem věděl ještě předtím, než byly vyhlášeny vrcholy patřící do The Best Summit of Horoklub Chomutov. To, že v seznamu vrcholů jsou i čtyři, které budeme mít o dovolené takřka na „dosah“, tedy byla ta pověstná třešnička na dortu. Nebo se to aspoň tak zdálo....

Sobota. Krásný den. Pěťá mně ráno oznámila, že v mateřském centru, kam chodí s Broníkem, řadí střevní chřipka a Broník v noci dvakrát zvracel, ale od té doby nic, tak to asi bude

dobré. Vyrážíme do Turnova s „písní na rtech“. Auto narvané k prasknutí (jak jinak s miminkem). Nálada skvělá. Právě, když jsme společně s Ivanem Mláděkem asi potřetí halekali dudlájďá v oblíbené horolezecké písničce, zaslechla Peťula ze zadní sedačky auta divný zvuk. To, co jsme viděli po zastavení u krajnice, mi silně připomnělo scénu z filmu Pulp Fiction. Jen na zadních sedačkách nebyl rozstříknutý mozek po náhodném výstřelu z pistole, ale Broněčkova večeře, snídaně i svačina a my jsme čistili a čistili a utírali. Pak už jen stačilo vyřešit drobnost – v hotelu někam založili naši objednávku, a tak s námi nikdo nepočítal - a večer jsme usínali v srdci Českého Ráje.

Neděle. Broník byl od rána mrzutý a spací, už bylo jasné, že je nemocný, ale horečku neměl, tak jsme vyjeli na krátkou vyjížďku kolem Turnova na kolech. Značený okruh kolem města má asi 12 km a to se nám zdálo na vyzkoušení jízdy s nemocným Broníkem v rikše dost. Asi ve čtvrtině okruhu se musí přejet frekventovaná silnice Turnov – Jičín. Zastavili jsme na křižovatce, dali přednost červenému autu a už, už jsme chtěli jet, když naši pozornost zas upoutal divný zvuk. Ohlédli jsme se za ním a červené auto, kterému jsme dávali přednost, právě mizelo v protisměru v příkopu za svodidly. Chvilí jsme stáli a nedocházelo nám, k čemu došlo. Jeli jsme blíž a bylo jasné, že jde o dopravní nehodu. Já se staral o řidiče, který vylezl zadním oknem a Peťula o šokovanou, hysterickou malou holčičku. Naštěstí nedošlo k žádnému vážnému úrazu, naštěstí nejelo auto v protisměru... . I tak jsme je

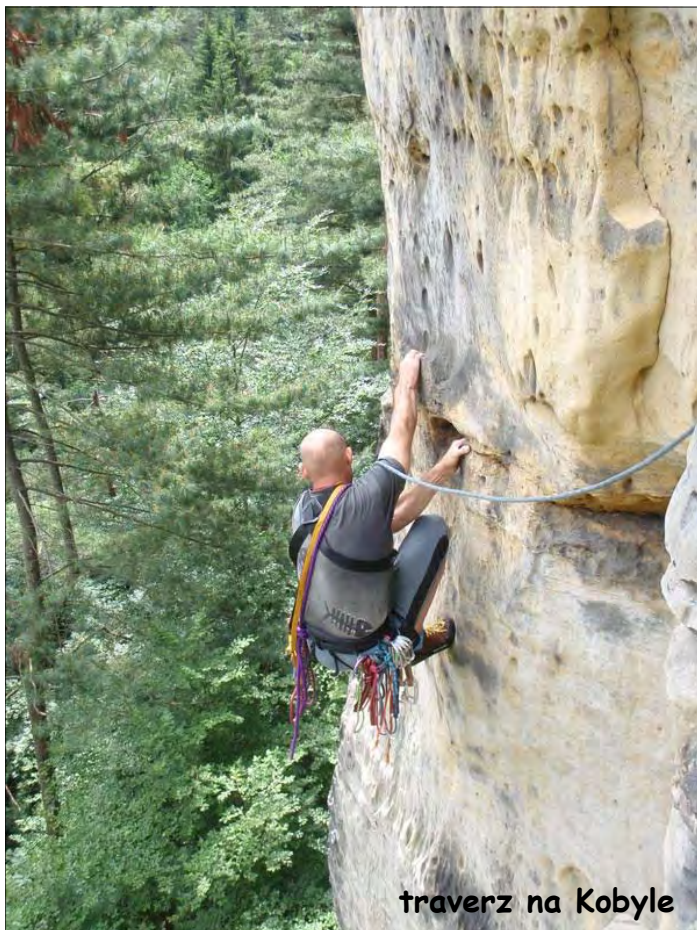
Kobyla

rádi předali záchrance a hasičům. Mikrospánek je potvora. Pro nás měla tahle příhoda ještě jinou dimenzi. Po nějaké chvíli nám došlo, že kdyby řidič usnul o dvacet vteřin dřív, tak nás s největší pravděpodobností smetl na křižovatce a Péťa, která mně roky říkala, že by chtěla být hasičem, po svém prvním „výjezdu“ zjistila, že už být hasičem vůbec nechce. Dál náš už výlet probíhal velmi pohodově, jen jsme ho museli o dost zkrátit. Broníček naplnil průjmíčkem plenku, kalhoty, boty, sedák v rikše a částečně i její dno a my jsme čistili, čistili a utírali.

Pondělí Je po nemoci ! Náš synek se probudil veselý a jen zářil. Peťula byla nějaká malátná, ale byli jsme přesvědčeni, že dětská chřípečka na dospělého nepřeskočí a ve Skaláku to určitě přejde. Vyjeli jsme na kolech do Sedmihorek do kempu, že z kempu vyrazíme na obhlídku lezeckých terénů. Už po cestě si ale Šiša stěžovala na bolesti břicha a kousek před Sedmihorkama slezla z kola a celá zelená šla zvracet. Poodjel jsem kousek dopředu, aby měla Šiša dost soukromí, když v tom se zezadu ozval příšerný jekot. Už jsem úplně stejný řev slyšel, když v Jizerkách Šíše přeběhla přes cestu zmije. Bylo mi jasné, že Šiška zase potkala hadici. Naštěstí ta výstavní černá zmije Šišu nekousla a dala se před ječící, zelenou příšerou na zběsilý úprk. Na zvracení už nedošlo, ale museli jsme se vrátit do hotelu a Šiša ulehla. Nám klukům bylo dobře a vyjeli jsme si sami dva autem na Krásnou vyhlídku a šli se „jen tak“ projít směrem k Příhrazské Kobyle. Žlutá turistická značka nás dovedla na okraj hlubokého údolí a v něm byla ona – nepřehlédnutelná, vyzývavá. Dnes jsme Kobylu jen okoukli, ale příště..? Uvidíme. Zítra má přijet Raďule s Ondráškem a Haňule s malým Matym, pojedem se rozlézt do Prachova a pak možná i na Kobylu dojde.

Úterý. Půlku noci jsem strávil na záchodě a ráno nebyl schopný ani uzvednout lezecký bágel. Jasný důkaz, že dětská chřípečka na dospělého přeskočit může. A jak! Ještě štěstí, že se Šiša dala aspoň trochu dohromady. Vyjeli jsme na domluvený sraz do Prachova a já bezvládně ležel na zadním sedadle auta. Jindy bych se asi na lezení vykašlal, ale (rodiče malých dětí vědí) ten luxus, že si navzájem pohlídáme děti (protože jinak si nezálezem), se nedá odmítnout. Až do oběda jsem byl úplně mimo a dívčí trio zatím lezlo, až se vrcholy zelenaly. S velkým přemáháním jsem se připojil k lezoucí Rádě, Haňuli a Šišce a nechal se od Rádi vytáhnout krásnou Východní cestou na Obelisk. Postupně jsme přecházeli k Jehle, vylezli na Sluneční a Bezejmennou věž, ale pod Jehlou jsme usoudili, že ještě nepřišel ten správný čas na THE BEST. Prostě jsem necítil to správné vzrušení, to napětí a touhu po vrcholu. Možná to zkusíme, dali jsme si sraz na zítřka.

Středa. V noci lilo. S Prachovem je na dva dny konec. Ráno bylo polojasno. Jako náhradní program jsme vybrali Dětský ráj z houpaček, prolézaček,

traverz na Kobyle

skákadel a podobných legráček v Radvánovicích u Sedmihorek. Spíš jsme tam blbli my než děti. Dost foukalo, ochladilo se. Přesto jsme se nakonec (nadržení v srdci Českého ráje) rozhodli zkusit Suché skály. Byly nejbližší a dá se na nich lézt i po dešti. Trochu problém byl dostat všechny děti po žebříkách mezi věže, ale nakonec se ukázala být tím nejhorším zima a vylezli jsme jen jednu šestku na Střední věž.

Čtvrtek. Počasí stále nejisté. Jedeme rovnou na Sušky. Chvilí jsme se orientovali, chvíli trvalo, než jsme zase dostali děti pod skálu a než jsme se vystrojili do matroše, začalo pršet. Tak tohle už vypadá vážně na konec lezení a mě začíná mrzet, že jsem chřípečku nerozchodil, dokud bylo počasí.

Pátek. Už jsme zase jen ve třech, holky s dětmi odjely a počasí lezení na písku nepřeje. Horolezci, horolezkyňe, horolezčata.... Prdlajz. Bereme kola a jedeme zbytek okruhu okolo Turnova.

Sobota. Počasí stále stejně proměnlivé. Strávili jsme celý den na městských slavnostech. Občas zapršelo, ale nám to mohlo být jedno, protože bez třetího parťáka jsme stejně lézt nemohli. Broník je sice mooc hodný, ale lézt si někde po skále a nechat ho bez dozoru pod skálou prostě nejde.

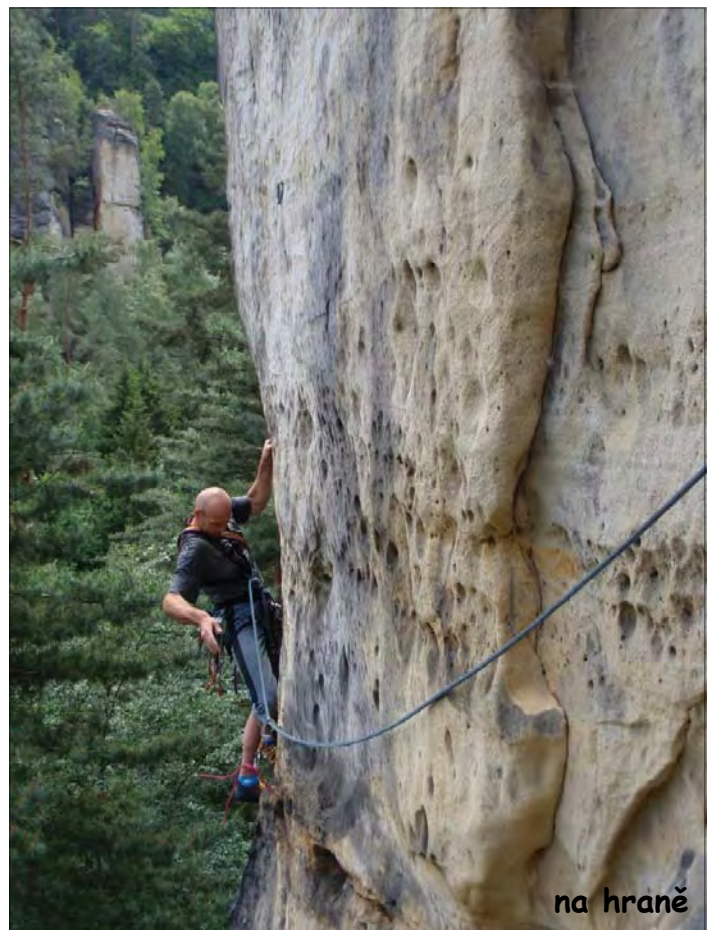
Neděle. Už 20 hodin nepršelo! ! Jedeme do Příhraz a hledáme si cestu ke Kobyle sjízdnou pro kočárek. Ke Kobyle vede krásně schůdná i sjízdná cesta, bohužel není označená a my se vydali po žluté turistické. Za hodinu neskutečné dřiny stojíme opět na stejném hřebeni, kde jsme s Broníkem stáli před pár dny a volíme sešup do údolí. Broníkovi se

to líbilo (asi), rozumný člověk by na nás zavolał sociálku. Ale stojíme pod Ní. Impozantní věž. Krásná. A nedostupná. Už jsem jí kdysi lezl s Jířou a nějak jsem si zafixoval, že nebyla tak těžká. Ale na takový ptáčky má Kobyla své háčky.

Pondělí. Na písek to ještě nebylo, zkusíme znovu Sušky. Jsme jen ve dvou a hned se nám to vymstilo. Vybrali jsme si Alabastrovou věž, protože pod ní byl relativně jednoduchý nástup. Broník spal v kočárku, ale probudil se, když Pěťa dolézala první cestu a lezení, když vám pod skálou řve dítě, vážně není ono. Chaos, nervy, slaňování „na motorku“, dojišťování Šiši se synkem v náručí. Vylezli jsme jednu šestku a jednu sedmu a zabalili to.

Úterý. Nádherný den. Počasí tedy stále nic moc, ale na snídani jsem potkal kamaráda Vaška Richtera z Jižních Čech, který s námi poleze!! Celý týden a rád! Vyjeli jsme si všichni společně na kolech na Valdštejn a Hrubici a plánovali a drbali. Začínal jsem cítit to správné napětí, tu „chuť písku“.

Středa. Cesta ke Kobyle kolem koupaliště v Příhrazech je opravdu snadná a vede přímo pod věž. Hned jsem nastoupil do Německé cesty, Vašek mě jistil. Dobral jsem ho na patest ke kruhu a začal traverzovat. A tady se ukázaly ty Kobylí háčky. Kde jsem si pamatoval stupy, žádné nebyly, kde jsem si pamatoval chyty, chyty byly, ale úplně jiné – k horšímu samozřejmě. Došel jsem asi do půlky traverzu, když mě natekly bandasky a já z cesty vyšuměl krásným kyvadlem skoro až k nástupu. Napodruhé jsem vycouval raději sám. Začal jsem se potit. Vyklepal jsem si ruce, odpočíval a v duchu nadával

na hraně

na zrádnou paměť. Další pokus. Bojoval jsem a nakonec se mi podařilo se dostat na hranu údolky, ale nateklé ruce jsem měl hodně a kruh jsem viděl za hranou asi o dva metry výš. Hrana byla dobrá, držela, jenže.... jenže jsem se dostal na údolní hranu a pode mnou bylo rázem krásných dvacet metrů. Udělal jsem ještě dvě tempa, docela z posledních sil jsem se vyklonil za hranu a zavěsil expresku do kruhu, dobral lano, a když jsem cvakal, tak jsem si všiml, že je to starý, prasklý kruh a nový, nerezový je ještě o půl metru dál vlevo od hrany. Pustil jsem lano, zařval na Vaška, ať dobere, vycvakl preso z prasklého kruhu a zkusil cvaknout kruh nový. Pravá noha spustila šicí stroj a já se musel chvíli vyvěsit do rukou, abych si odpočal a zastavil nohu. Jenže ruce už taky nebyly úplně dobré a začala krize. Vrátil jsem se do postavení na hraně a zkusil znovu cvaknout kruh, ale kroutil se mi, uhýbal, nešel zvednout od skály a mně se tak třásla ruka! Levitoval jsem nahoru a dolů, až se mi podařilo cvaknout preso do kruhu. Začal jsem dobírat lano, ale přes hranu mělo tak velký tření, že jsem už nebyl schopný dobrat. Řval jsem na Vaška ať povolí, ale odpovídal, že je lano úplně volný a vzhledem k té hloubce pode mnou jsem nevěděl, jestli přesně tohle chci. Chuť písku vystřídala pachů strachu a já v záchvatu paniky drapnul rukou ten starý, prasklý kruh. Sedíc v druhém kruhu jsem si později vyčítal, že jsem úplně zbytečně sprasil cestu, ale myslím, že bych jinak obletěl Kobylu kolem dokola. Zatím jsme ale měli vyřešenou jen půlku problému. Sice jsme byli tři, ale kvůli tření lana bylo třeba se postupně dobírat. Nebylo zbylí, Broníka spícího v kočárku Šiša dala pod nás do údolí, aby na něj viděla a s výhledem parádního pendlu se jako třetí vydala do traverzu. Nad námi v úzké údolní stěně byly ještě dva kruhy. Pustil jsem se po kyzech k dalšímu, ale byl jsem tak vyčerpaný z boje v traverzu, můj morál i brutál tak v troskách, že jsem si chtěl u dalšího kruhu zase sednout. Naštěstí mě moje milá a citlivá partnerka podpořila slovy „No to snad nemyslíš vážně!“ a já přes zbylé tři kruhy došel na vrchol. Postupně jsem dobral i své kamarády na laně a ve chvíli, kdy vrchol

dosáhla Šiša, začal synek řvát. Nastala už běžná panika a nervozita, rychlé slánění a Kobyla (sice A1), byla naše. Abych se dal trochu dohromady, zkusil jsem hned naproti na Kobylí věž „normální sedmu“ a šlo to. Nechápu, co jsem na Kobyle tak blbnul.

Čtvrtek. Už víc než dva dny nepršelo. Byla možnost vylézt na Čapku v Prachově, ale po tom včerejším výprasku na Kobyle jsem moc chuti neměl. Navíc Vašek odjel na výlet a byli jsme na synka jen dva. Nakonec jsme jeli. Konec dovolené se blížil, a kdyby zase zapršelo, mrzelo by mě, že jsme nejeli. Jestli na Kobylu vedla nejlehčí cesta za VIIb, na Jehlu naštěstí „jen“ za VII. Po cestě jsme přišli pod věž a zaradovali se, že u ní nikdo není. Broník spal a my potřebovali jen rychle vyběhnout nahoru a dolů. Dotlačili jsme kočár k nástupu a zůstali zklamaně stát. V cestě už byl lezec a dva čekali dole. Tak to je překérka. Do těžší cesty se mi nechtělo. Rozhodli jsme se využít chvíli synkova spánku a vybrali si na rozlezení Elegantní var. Jihovýchodní cesty na Prachovskou Čapku. Začátek cesty mi nápadně něco připomněl – nástup byl na jižní hraně, následoval nezajistitelný traverz celou východní stěnou na hranu severní, pod nohama se otevřelo krásných dvacet metrů hloubky údolky, následovalo podle průvodce vyklonění (dlouhé i pro čahouny) do severní stěny a provázání hodin a pak už jen lehce k prvnímu kruhu v třiceti metrech. Nevím, jestli to bylo tím včerejším rozlezením, ale cesta mi vážně sedla, byla krásná, dokonalá, elegantní a já už pod vrcholem věděl, že dnes „padne“ i Jehla. Když byla

kousek pod vrcholem i Šiša, synek začal brečet. To nebylo dobrý. Rychle jsme slanili a Šíše se podařilo ho ještě uspat, ale jak dlouho to vydrží, bylo nejistý. Lezecká trojka na Jehle už dolezla. Spíš dvojka. Třetí to vzdal na začátku nástupové spáry. Rychle jsme do cesty naběhli. Začátek byl snadný. Báł jsem se jen odlezu od kruhu, kde mě Ráďa varovala, že je cesta vzdušná a hloubka velká. Ale už jsem si odlez prohlédl z vrcholu Čapky a bez větších problémů dolezl i na vrchol Jehly (vzdušné to tedy je hodně). Dobral jsem rychle Šišu, ale sotva odlezla od země pár metrů, synek se probudil. Teď babo rad' ! Nesměle jsme poprosili toho lezce – nelezce z trojice před námi, jestli by nemohl Broníkovi dát dudlíka. Souhlasil a v době, kdy Šiša dolézala na vrchol, už dával dudlíka, houpal a drncal kočár, synek mu švihnul foťák, a kdyby mohl kojít, snad by i kojil. Jehla je parádní vrchol. Udělali jsme na něm rychle několik fotek a neradi mazali dolů. Synek dostal najíst, já zabalil všechnen matroš, hodil bágel na záda, poděkovali jsme klukovi z Brna a celí šťastní, že máme druhý vrchol do THE BEST, jsme vykročili k turistické cestě. „Zapsal jsi nás, vid'?", zeptala se Šiša jen tak ze zvyku. Jako by do mě uhořilo. „Ty vole Šišo, já to nezapsal!", vyhrklo ze mě. Šiša se trochu nejistě rozesmála. „To je fórek, vid'? Zase si děláš srandu!" Pak ztuhla. Samolepky od Jiří dokazující zdolání vrcholu jsme zapomněli doma a zápis ve vrcholovce taky nebyl. „Mámo, musíme znova nahoru“, rozhodl jsem a začal sypat věci z batohu ven. A tak jsme zase otevřeli pomyslnou horolezec-

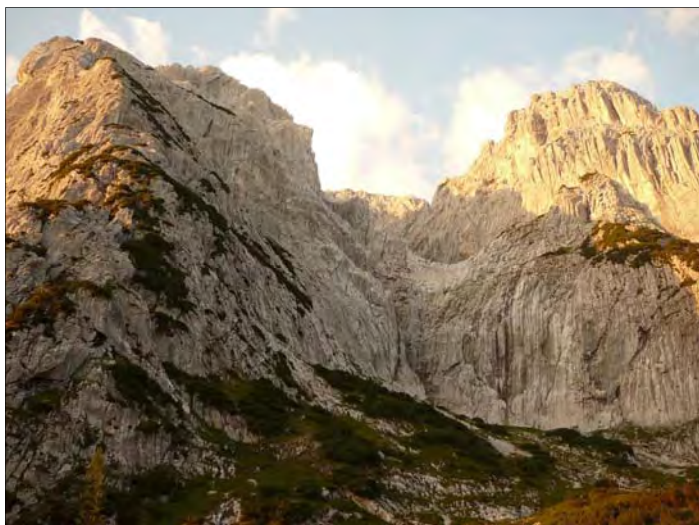

kou metodiku na stránce Jištění, já se vydal zapsat Jižní cestou VIIb do vrcholovky, máma jednou rukou jistila a v druhé chovala synka. Do Českého ráje, cesta příjemná je Naši chybu později opravil Letoš s Pájou, kteří na Jehlu vylezli a k našemu zápisu samolepku Horoklubu doplnili. Díky.

Pátek. Vydali jsme se splnit sen našemu kamarádovi. Přijel za námi náš další kamarád, Milan s dětmi. Před dvaceti lety zamilovaný procoural Český ráj se svou budoucí manželkou. Jednoho dne se dostali i do věže zámku Hrubá Skála a odtamtud viděli schody vytesané do skály stojící přímo naproti zámku. Milan se po letech rozhodl, že tu skálu musí najít a vylézt na ní a nás požádal o pomoc. Zapátrali jsme v průvodcích z knihovny Horoklubu a zjistili, že věž se jmenuje Velký Kapucín a v průvodci je popsána jako vrchol zničený umělými stupy, ale s nejhezčím výhledem na zámek Hrubá Skála. Dali jsme si s Šišou sólo na vrchol a Milana s oběma klukama nahoru odjistili lanem. Slova díky od kamaráda za splněný sen byla krásnou odměnou. A aby si na nás nestěžoval, ještě jsme mu našli Malého Kapucína, který je nedaleko a na kterého taky vedou vytesané stupy, ale to už pro nehorolezce bylo příliš exponované. Cestou domů nám ještě Milan u jednoho masívku vyprávěl pověst, že kdo otočený zády prohodí skrz velké skalní okno šišku, brzy se do Ráje vrátí. Trefili jsme se všichni, snad to vyjde. Šiša podváděla, chtěl jsem jí za to prohodit skrz to okno, ale pak jsem si to rozmyslel. Už bych se do Českého Ráje vrátit nemusel.

Sobota. Poslední den dovolené a nám ještě chybí Kapelník a Taktovka. Už máme sbaleno, ale hoteliér (sám prý také lezl) nespěchá s vyklizením pokoje. Vůbec nespěchá. Milan se nabídl, že pojede s námi a bude hlídat, ať můžeme lézt ve třech, není nač čekat, jedeme. Předpověď nebyla nic moc, dokonce spadlo pár kapek, spěcháme pod Kapelníka a já si nijak zvlášť nevybírám a jdu hned do Normálky za VII. Hrozná cesta. Pískoviště plné vyšlapných stupů, vydržených rýh od lana a dlouhých, solivých traverzů, kvůli kterým je potřeba dobírat na štandech. Ale dnes šlo opravdu jen o vrchol. To Taktovka je jiný kafe. Taky jdu bez rozmýšlení do Staré cesty, ale proto, že je za VIIb, tedy nejlehčí, jaká na Taktovku vede. Solivý nástup nebyl nic moc, ale pak jsem si cestu užíval. Nebyla lehká, ale přišla mně krásná, vymazlená, jak říká Dáda. Ale to bylo asi i tou radostí, že jsem jí vylezl. Za mnou opět dolezl Vašek i Šiša a asi deset vteřin po tom, co poslední z nás slanil, začalo pršet. Ani ne za hodinu už jsme byli na cestě domů a v sobě jsme si odváželi čtyři vzpomínky, čtyři vrcholy z THE BEST OF HOROKLUB CHOMUTOV.

Broněk

Pořád jsme s Pavlem špekulovali, kam vyrazíme na výlet, a když padlo konečný rozhodnutí Kaiser, byla jsem fakt ráda, protože pro mě to jsou zatím nejkrásnější hory, které jsem viděla.

V sobotu ráno jsme si naložili na záda vše potřebné na 4 dny a vyrazili z parkoviště Griesner Almu stoupat, stoupat, stoupat a byla to dřina. Kotvíme u chaty pro horské školičky ještě pod sedlem Stripsenjoch a momentální osadníci nám dovolují kousek nad chatou zakempovat. Máme vyhráno, zůstaneme v centru dění mezi impozantními vrcholy.

Hned přebalujeme matroš a jdeme se podívat na vrchol Fleischbankpfeileru cestou Mickey mouse 7-, 310m. Jde to hladce, akorát trochu míváme nebo hledáme štandy. Začínám další délku, ale moc se mi to nelíbí. Má to být 5-, nějaký těžký zdá se mi. A pak mi sjela noha, ale držím se. Fuj, tak to né, vrátím se a dám prostor Pájovi. Kus nad štandem zároveň „bacha“ a křusne mi rovnou do tý zrzavý skoby se shnilou smyčkou. S batohem a bez prsáku. Lano se mi při pádu omotalo kolem krku a silně zařízlo. Kouknu po Pájovi, visí jako zázrakem v té skobě a naříká, že má snad zlomenou páteř. Chvilku se nemůže nadechnout a odpovídat mi. No, myslím na vrtulník, ale trochu se začal narovnávat, protahovat se a po nějaké době se rozhodl, že pokračujeme. Ta délka zřejmě patřila už do vedlejší osmičkové cesty. Na záda se nám lepší dvojice Rakušáků, kteří před klíčovou délkou uhýbají do cesty Nordostwand 7. Pája jde přímo, do rozmláceného kouta, jen těžko se může zajistit a kropí nás kameny, co se mu bortí pod nohama. Trnu hrůzou. Tenhle hegeš jsme ještě vybojovali, ale dál už ani krok. Prcháme za Rakuškama do cesty vedle. Další délka je traverz za 7. Pája přelézá čistě a mně tam nějaký dobrodinec seslal fixní lano. Ještě dvě lehčí délky a jsme na vrcholu. Nastává další problém, kudy dolů? Pája

slaňuje a vzápětí jumaruje asi 50m zpět. Druhý pokus už vyšel a v pohodě se dostáváme dolů. Večer myslím na to, že jsme utekli hrobníkovi z lopaty, a že dobrý štand je základ.

Druhý den si chceme spravit chuť, a tak jsme se rozhodli pro vrchol Totenkirchlu cestou Totenkirchlexpress 6, 750m. Přeš počáteční zklamání počtem nastupujících dvojic jsme se rychle prokousali, a pak si už jenom vychutnáváme krásné, lehké lezení v pevné skále. Střídáme se v jednotlivých délkách a jde to rychle, za 6 hodin jsme na vrcholu. Z 16. délky jde případně utéct po travnaté polici, když dojde síla, ale to byste se ochudili o klíčové místo – jeden z mála komínů, o kterém se dá říct, že je moc hezký. Sestup je dobře značen červenými šipkami a končí přímo v sedle u chaty Stripsenjoch, což se hodí, protože tam mají strašně dobrý pivo. Sedíme na terase do večera a jsme spokojení. Nezbyvá, než doporučit tuhle krásnou, pohodovou cestu.

Na další den jsme si dělali zálusk na Rebitschovu spáru na Fleischbank 7, ale Páju pěkně rozbolelo koleno po tom pádu a nástup ani sestup tam není žádnéj med. Byla jsem docela ráda, protože na takovou technicky náročnou cestu je třeba asi ještě trochu dospět.

Ráno se nikam nehoníme, budíček na poho-

du, až když se nám chce. Volíme totiž sice těžkou, ale krátkou cestu Tanz der Vampire 7+, 100m. Těžká je hned druhá délka, ale ze štandu to vypadá ležitelně. Pája bojuje, sklepává a za chvíli slyším to známé „zruš“. Lezu taky, hmm těžký, pořádně to tahá. Na chvíli si sednu, pak dva bouldrový kroky a už je to OK. Malé překvápko je ještě pod štandem. Překulení se za hranu v naprostém rajbáku bez nohou. Další délka, také zvláštní, přelézáme skalní okno a čučíme na sebe skrz skálu, pak přijdou špičaté výčnělky jako cimbuří a zase zpátky do stěny – nádhera. Poslední část mám od Páji za odměnu, dolez na vrchol po hraně, fantastický. Vylezli jsme doslova na upíří hrad. Druhá této podobná cesta snad už neexistuje.

Je teprve 11 hodin a únava se stále nedostává, tak zkusíme vylézt ještě na Totenkirchl cestou Stripsenjochzahn 6-, 310m. Je to cesta tatranského typu, hodně přírody v lehčích pasážích, potrápil nás až závěrečný komín. Pavel dostal šutrem do oka a já jsem se vybála, protože komíny neumím, nemám je ráda a tenhle mi ještě k tomu roztrhal gatě. Za dvě hodky jsme nahoře, a tak nám zbylo ještě spoustu času na pivo a špekový knedlíky.

V Kaiseru bylo nádherně, a abychom to neměli tak dokonalý, zákonitě musela přijít patálie alespoň na cestě zpátky. Nejdřív odešlo rádio, pak stěrače, startér a otvírání kufru. Když už to vypadalo, že se i dostaneme domů, přišla šťára od celníků kvůli drogám. Kufr stávkoval a my se modlili, jen ať nechtěj vypnout motor ☺.

Provozní hodiny Horoklubu na umělé stěně na gymnáziu

Začínáme od 1.října 2009.

Pondělí	17,00 - 18,30 hod.
Úterý	17,00 - 19,00 hod. (HOROKROUŽEK)
Středa	20,00 - 22,00 hod.
Čtvrtek	16,00 - 17,30 hod. (HOROKROUŽEK)
Pátek	17,30 - 19,00 hod.
Sobota	17,00 - 19,00 hod.
Neděle	19,00 - 21,00 hod.

Mimo dny, kdy se konají TURNAJE nebo akce školy !!!!

Vstup na stěnu má člen Horoklubu!! Nelezci nebo nečlenové Horoklubu po zaplacení poplatku a v doprovodu člena klubu !!

Hodiny BOULDERU v malé těl.:

Vstup na boulder stěnu vždy v hodinách Horoklubu – dospělých i mládeže.

„DUCHNY“ jsou k dispozici, klíček má dozor Horoklubu na velké stěně.

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční v pondělí 5.října od 18.00 hod. v restauraci U Kocoura v Chomutově na Blatenské.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!

DVD SARCATAL

Účastníci letošního úspěšného oddílového zájezdu do Sarcatalu mohou od 1.10. získat exkluzivní DVD s filmem, Stačí si o něj jen říci Jířovi Štastnému nebo Bohoušovi Dvořákovi.

Sarcatal II, aneb co se do Jířova článku nevešlo

Broněk Bandas

Letošní soustředění mládeže Horoklubu mělo jako každý rok výhradně lezecké cíle, ale nejen lezením je horolezec živ a o jiné zážitky nebyla nouze.

Pro nás začalo soustředění týden před odjezdem. Prasklo nám přední sklo. Zalepit nešlo a jet do zahraničí s prasklým sklem by se nám mohlo pěkně nevyplatit. Domluvili jsme si tedy výměnu skla a tři dny před odjezdem jsem potřeboval vyběhat papíry od pojišťovny. Ráno jsem přišel k autu a koukám, že mám prázdné obě pneumatiky na levé straně. „No to je nadělení, píchlí jsme!“, říkám si. Dvě rezervy sebou nevozím a pumpu už dneska v autě skoro nikdo nemá, a tak jediné, co mě napadlo, je dojít na hasičárnu pro kompresor. Ve válcích mu vždycky zůstane vzduch a aspoň trochu gumy nafoukám, abych si nezničil disky. Táhl jsem ulicí kompresor jak brusič nůžek kárku, ale povedlo se a za chvíli jsem jel ke kamarádovi do servisu. Ten mi při hledání díry v dezénu vyprávěl, že píchlá guma je ještě dobrá, že nejhorší je boční průraz. Strašně špatně se opravuje a v Chomutově to dělají jen tři servisy. Za chvíli mi sdělil, že mám štěstí. Že, jeden z těch servisů, které opravují boční průraz je ten, kde právě jsem a to se hodí, protože mám obě gumy proražené z boku. Navíc mi oznámil, že to je zcela jistě propíchnuté úmyslně. Oprava trvala asi hodinu a já celou tu dobu přemýšlel, kdo mě tak nenávidí. Papíry jsem vyběhat stihl a druhý den ráno jsem měl přistavit auto na firmu na výměnu skla. Ráno jsem přišel k autugumy prázdné... a šel pro kompresor... jel do servisu....boční průrazhodina lepe-

ni.... „sakra kdo mě tak nesnáší, kdybych toho hajzla dostal do ruky“, ale nakonec jsme výměnu skla stihli. Den nato jsem ráno zkontroloval pneumatiky a hurá, obě byly dobré. Naložili jsme rakev, narvali do auta dvě spousty věcí a vyjeli směr Cheb. Před Chebem se mi začal třást volant, a když jsme dojížděli k pumpě, už nám Jířa Jansová ukazovala prstem na přední kolo. Záplata nevydržela. Bylo šest večer, všude už zavřeno a my stáli v Chebu s píchlou gumou. Super!! Telefonovali jsme na všechny známé, na čísla servisů a kde se dalo, ale všechno bylo marné. Nakonec jsme vyjeli hledat nějaký otevřený autohaus nebo dílnu a povedlo se nám najít mechanika v servisu, který si dělal na svém autě, a když viděl, v jaké jsme situa-

ci, slíbil, že když do třičtvrtě na sedm přivezeme nové gumy, tak nám je přezuje. Ale kde vzít gumy? Hypermarket! V 18.40 jsme přijeli s dvěma letními protektorami do dílny. Mechanik byl frajer. Neřekl ani půl slova a pustil se do práce. Zbylá část výpravy už mezitím odjela, protože bylo možné, že my odjedeme až v sobotu a dali jsme si sraz na obvyklém spacím pláčku za Insbruckem. Zatímco mechanik pracoval, Šiška si od něj půjčila konvici, uvařila v dílně vodu, udělala Broníkovi kaši, nakrmila ho, nakojila, přebalila a převlékla do pyžama. Pak celkem logicky vymyslela, že na zadní nápravě máme lepenou gumu, ale z přední nápravy zbyla jedna dobrá, nelepená a že by bylo rozumné je prohodit. Protože to Šiška vymyslela, na mě bylo, abych mechanikovi ten rozumný návrh přednesl. Ani nijak

zvlášť nereagoval. Jen potřetí zavolal své přítelkyni, že přijde později a v osm hodin jsme odjížděli s přezutým autem a s dvěma pneumatikama v klíně z Chebu. Gummy jsme si schovali kousek před Svätým Křížem za kapličkou a vyzvedli si je na zpáteční cestě. No, a protože od posledního soustředění uběhl rok, nenašel jsem spací pláček a dojeli jsme až pod Sluneční stěny u Arca a v sobotu ráno jsme se všichni sešli v první lezecké oblasti.

V kempu Daino v Pietramuratě mají, kromě jiného, jednu skvělou věc. Bazén. Místo jako stvořené na blbiny všeho druhu. Po horkém dni na skále přímo požehnaní. Horoklubáci si zabrali místo u nejhlubší části a skákání, strkání se, a házení do vody tu bylo trvalým zdrojem radosti. Blbnutí jsme prokládali vodním pólem nebo zápasením. Jednou se Matěj s Martinem vrhli i na Bohouše, ale „starý pán“ jim ukázal, že stojí pevně na nohou. Našli se i jedinci, kteří skákali do bazénu ráno a ani se na to nesvlékali. To jsme si počíhali u umývárny na Týnu, která měla narozeniny a místo hobla udělala hopla a bohužel si nestihla vzít plavky. Spolu s přáním od celé výpravy dostala i outdoorový dort, dokonce i se svíčkou.

Odpolední a večerní čas byl i časem nevyhlášené, ale urputné soutěže. Zase to způsobil Bohouš, který z auta vytáhl Slackline. Honza s Tomym natáhli lajnu za stanama a soutěžilo se, kdo dojde dál. Absolutně nejlíp si vedl Honza Stütz, který na lajně dělal různé triky, ale našli se i další, kteří lajnu přešli nebo přeběhli.

Velkým lákadlem pro zábavy chtivou mládež byly zábavní parky u jezera Garda. Gardaland se spoustou „suchých“ atrakcí a vodní park Caneva. A protože bylo vedro a Jansovi jeli do vodního parku, připojila se k nim většina výpravy. Vodní park je sice na jezeře Garda, od kterého jsme byli kousíček, ale jezero je tak rozlehlé, že jsme jeli 50 km. Taky tam byl hrozný nával. Jak jinak o prázdninách. Ale jak jsme se dostali dovnitř, každý si ty „své“ atrakce našel. Skluzavky, tobogány, vířivky a skoky všeho druhu. Zdaleka viditelná byla 30m vysoká skluzavka. Už jsem na ní kdysi byl a dodnes na to vzpomínám. Jak jsem při tom šíleném letu volným pádem zapomněl na rady plavčíka a do brzdícího bazénku vletl velkou rychlostí s nohama od sebe a díky tomu poprvé v životě dostal klystýr, „a pořádně“, jak by řekl doktor Grünstein z Dobrého vojáka Švejka. Samozřejmě jsme park zavírali.

Ne, že bychom v Pietramurata byli častými hosty, ale přeci jen jsme v městečku už několikrát byli, a tak tady máme „svoji“ pizzerii. Výlet na pizzu už patří k tradici. Jako každý rok nás čekalo vynikající jídlo, skvělé perlivé Lambrusco a obsluha, která nás zas a znova udivuje. Celou tu dobu stále ta samá mladá paní s neuvěřitelnou pamětí. Nikdy si objednávky nepíše. Dvacet lidí. Jídlo a pití. A ona vždycky donese všechno, dá to před ty správné lidi a minule dokonce předvedla majstrštyk, když si holky přisedly a ona před ně stejně dala to správné jídlo.

Itálie a zmrzlina patří (aspoň pro nás) neodmyslitelně k sobě. Ještě snad nikdy neodjeli z okolí Arca, aniž bychom se nezastavili v Gelaterii za mostem a neprošli si městečko se spoustou horolezeckých obchodů. Díky pořádání světových závodů v lezení a spoustě lezeckých terénů v okolí Arco horolezectvím žije. Je to naše rozloučení s Itálií a soustředěním Horoklubu.

P.S. Znechucení přejištěnými cestami a horkem, protáhli Broněk, Šiška a Honza Stütz noční návrat ze soustředění až do Tisé a hned ráno se přesunuli do Rájce. Díky dobrému tréninku se jim podařilo získat další vrchol do The Best a to Sokolí věž v Rájci, kterou zdolal Broněk stylem OS a Šiška krásným, odvážným RP.

Broněk

Komplet 2009 Kreutzberg

10.10.2009

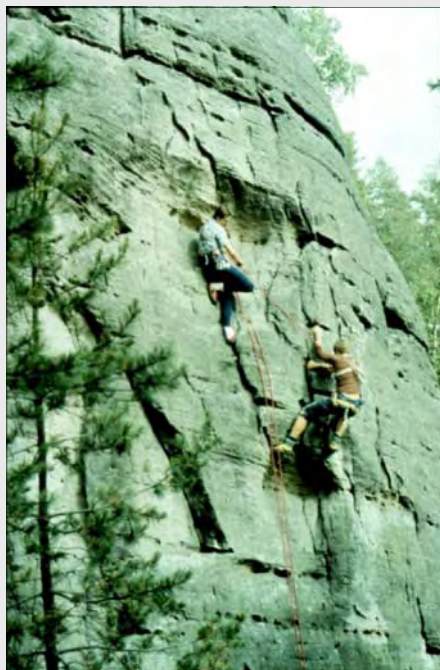
Tradiční oddílový Komplet lezecké oblasti pořádaný Letošem se letos uskuteční v nově otevřené lezecké oblasti u Litoměřic - Křížové hoře neboli Kreutzbergu. Bližší informace o této oblasti a přístupu najdete na stránkách Roudnického oddílu: www.horce.cz.

Okénko do historie oddílu

S laskavým svolením Bohouše Dvořáka vám přinášíme pár starších fotografií.

První dvě fotky jsou z roku 1983 z Křížového vrchu v Adršpachu. Bohouš s Milošem Hlízou lezou Anglickou cestu VI na Borovou věž.

Další fotka je ze září roku 1986. Koupání v Litvorovém pliesku ve Vysokých Tatrách po výstupu na Velický štít. Voda měla krásné čtyři stupně.

Poslední slanění Horoklubu Chomutov

Termín: 07.11.2009 - 08.11.2009

Konec lezecké sezóny byl naplánován na 7.11., kdy se uskuteční tradiční Poslední slanění Horoklubu Chomutov. Letos to bude v hospodě U lípy ve Velichově u Karlových Varů (<http://www.hospodaulypy.com>). Přespat je možné ve stanu na zahradě u hospody, ve spacáku na pódiu rovněž na zahradě nebo přímo na sále po skončení akce. Náročnější nocležníci si musí zajistit ubytování v nějakém penzionu v okolí (např. Penzion Zuzana Velichov tel. 353 942 334, Pension Rieger Radošov tel. 777 554 060, Pension Sidonia Vojkovice tel. 353 942 388). Nedočkavci mohou přijet samozřejmě už v pátek a prodloužit si tak oslavu o jeden den.

MANTANA ❖ horolezecký občasník ❖
430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ❖
stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ❖

vydává **HOROKLUB** Chomutov ❖
e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ❖
webové stránky metodiky : <http://metodika.horoklub.cz> ❖

Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83,
e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ❖ webové
sazba : Microsoft Publisher ❖